

će me i najmanja unutrašnja razdražljivost i ozlojeđenost onemogućiti da prođem kroz iskušenja koja su, po svemu sudeći, uskoro počinjala. Postepeno sam se navikavao na to da će mi se neizbežno srušiti svaki cilj ili plan. Bilo je prilično lako da se s tim pomirim. Ispostavilo se da je daleko teže bilo prihvatiti one izdaje i nepravde koje su se sipale po meni tog istog proleća.

U trećoj knjizi sam pisao o jednom biznismenu kod koga se pogoršalo polje, a kod njegovih radnika je otpočeo raspad sudbine i karaktera. Ispostavilo se da neopravdano visoka plata može da uništi čovekovu sudbinu i karakter. Sada mogu da imenujem tog čoveka: to sam bio ja.

Odlučio sam da na poslu uvedem komunizam. Hteo sam da moji radnici ni u čemu ne oskudevaju, tim pre što kolektiv nije bio veliki – svega sedmoro ljudi. U početku sam primetio kako se sudbinske strukture mojih radnika pogoršavaju, a kasnije je kod nekih počeo da se kvari vid – što je bio veoma uznemirujuć pokazatelj. Zatim sam otkrio da se kod njih sve više pojačavaju potajne zamerke prema meni. Došlo je do stvaranja prave opozicije.

Shvatao sam da po svaku cenu moram da se uzdržim od osuda i prezira, jer ako ne budem prošao kroz to iskušenje, neće mi biti dopušteno da shvatim šta se desilo, a da ne pomijem nezgode i bolesti koje će zatim uslediti.

Često su se pojavljivale veoma neočekivane okolnosti. Setio sam se reči jednog mog poznanika, u kog sam imao apsolutno poverenje. Gledajući me u oči, jednom prilikom mi je rekao: „Slušaj, ti si mi spasio život i ja te nikada neću izdati. A što se novca tiče, možeš biti 100% siguran“.

Kasnije se ispostavilo da njegove reči, u najblažem smislu, nisu odgovarale istini.

Sve moje predstave o pravičnosti, moralu i iskrenosti su se početkom leta 1996. godine odjednom srušile. Smatrao sam da mogu da podnesem bilo kakav gubitak novca, nezgodu ili prekid odnosa, a da pritom ni okom ne trepnem. Mislio sam za sebe da sam prilično harmoničan. Međutim, u stvarnosti se ispostavilo da su me prevare i nemoralno ponašanje okruženja

prosto uništavali a da ja, po tom pitanju, ništa nisam mogao da učinim.

Nisam očekivao da moja duša toliko mnogo zavisi od zemaljskih vrednosti kao što su – ideali, moral i pravednost. Racionalno sam shvatao da je ponašanje mojih saradnika i drugih ljudi prema meni pre svega bilo izazvano mojim unutrašnjim stanjem. Jasno je bilo da me je njihovo ponašanje na neki način upozoravalo i spasavalo. Ali uvređenost mi je kipela iz svake pore te nisam mogao da kontrolišem svoja osećanja. U vreme Džingis Kana, najstrašnija kazna kod Mongola bila je izricana za zločin koji se zvao „Izdaja od strane onoga kome si ukazao poverenje“. S jedne strane, zbog podlosti i izdaje će svakako pre ili kasnije uslediti kazna. Nije slučajno što se Juda obesio. S druge strane, svakog čoveka vodi Bog i zato pred Bogom nema krivaca.

Nijedan podao i izdajnički postupak nije slučajan, već leči dušu čoveka koga su izdali. Ali na koji način se dešava to lečenje, nisam razumeo i zato nisam mogao da se oslobodim uvreda. Istražujući dalje, došao sam do neočekivanog zaključka koji mi je sve pojasnio i pomogao mi da preživim.

Ispostavlja se da budućnost nisu samo ciljevi, zadaci, principi i nadanja. Budućnost su isto tako i ideali, duhovni principi, plemenitost, čestitost i ispravnost. Čovek koji je vezan za budućnost – neminovno je gubi, a gubitak budućnosti je smrt. Pokazalo se da onkološka oboljenja nastaju kada nam je budućnost „zatvorena“.

Čovek koji nije u stanju da prihvati rušenje svojih planova i nada, onaj koji unutar sebe ne može da prihvati i oprosti izdaju, nepoštenje, nepravdu, rušenje ideala i povredu duhovnih principa – direktno ide ka teškoj bolesti i smrti.

Mesecima sam se u mislima neprekidno vraćao događajima iz tog perioda i na kraju sam shvatio šta se tada dogodilo. Radeći na trećoj knjizi, shvatao sam da duhovnost nije Bog i kako se mnogi ljudi, moleći se Bogu, zapravo mole duhovnim vrednostima. Odnosno, za mene su duhovnost i ljubav postale potpuno različiti pojmovi. Ali se ispostavilo da su moral, pravičnost, ideali i ljubav za mene bili sinonimi. Moralnost sam

pobrkao s ljubavlju, ili, da budem još precizniji, podsvesno sam uvek smatrao da je moral iznad ljubavi, odnosno bio sam ubeđen da se ne sme voleti onaj koji nas je izdao i povredio. Po tom pitanju život je doneo neke izmene. Tek kasnije sam shvatio još jedan vrlo važan detalj.

Moja knjiga za mnoge ljude ima veliki značaj, te stoga pogrešan pogled na svet može čitaocima naneti štetu. Naravno, to ne treba dopustiti. Dakle, trebalo mi je dati mogućnost da sačuvam ljubav onda kada su mi se rušile sve zemaljske vrednosti, i, ako je sačuvam, tada neću samo preživeti, već ću moći da napišem i ove redove. Ukoliko pak ne budem imao snage da sačuvam ljubav prema Bogu prilikom kraha zemaljskih vrednosti, tada moj život, zdravlje i pisanje ove knjige nisu dobrodošli.

Tokom tog teškog perioda, još uvek ništa ne shvatajući, ponavljao sam: „*Osećam ljubav prema onima koji su me izdali. Osećam ljubav prema onima koji su mi naneli nepravdu. Osećam ljubav prema onima koji su povredili moje ideale i srušili moje nade*“. Moja duša se bunila, ali sam pokušavao da je ubedim, ponavljajući te reči stotinu puta. „*Kakve god neprijatnosti i nesreće se desile, moja ljubav prema Tebi, Gospode, ne slabi* – ponavljao sam. – *Svaki gubitak bilo kojih zemaljskih vrednosti prihvatam kao pročišćenje ljubavi prema Tebi*“. Ova molitva mi je pomagala da ne budem ozlojeđen u kritičnoj situaciji.

Neprestano analizirajući razne slučajeve i situacije, dublje sam shvatao povezanost između spoljašnjih, naizgled nepovezanih događaja. Shvatio sam zašto je prva ljubav najčešće nesrećna – zbog toga što je ona simbol ljudske sreće. Ako čovek uspe da sačuva ljubav u duši i onda, kada se svi spoljašnji uslovi za njeno postojanje ruše, to će mu pomoći da kasnije iskusi pravu ljubav, bez opasnih posledica po njegovo zdravlje i život.

Zamislimo drugačiju situaciju: muškarac se zaljubljuje u ženu i ona mu tu ljubav uzvraća. Ali odjednom, pod nekim, ne preterano značajnim izgovorom, ona počinje da se nedostojno, nemoralno i nepošteno ponaša prema njemu. On ne shvata šta se dešava. Kasnije i ona sama teško može da objasni sopstveno ponašanje.

A suština se, kako se kasnije ispostavilo, sastojala u sledećem. U osnovi odnosa, sposobnosti, intelekta i težnje ka savršenstvu, leži „dodir s budućnošću“, koji se realizuje kroz moralnost, duhovnost, plemenitost, principe, snove i ideale. Ako kod zaljubljenog muškarca orijentacija na odnos sa voljenom osobom, na njenu savršenost i duhovnost pređu dopuštenu granicu, on će umreti ili će se teško razboleti. Moguće mu je spasiti život upravo nemoralnim i nepravednim ponašanjem žene. Ukoliko on uspe da sačuva ljubav, njegova vezanost za budućnost će oslabiti, a samim tim će oslabiti i njegova vezanost za odnose, savršenstvo, sposobnosti i intelekt.

Dakle, što smo više u stanju da sačuvamo ljubav i da opraštamo voljenoj osobi, koja je povredila naša najsvetija i najplemenitija osećanja, to će nam biti dozvoljeno da imamo više harmoničnijih odnosa, sposobnosti, intelekta i svega onoga što nazivamo ljudskom srećom. Shvatanje ove istine omogućilo mi je da preživim i zaustavim raspad koji mi je započeo u proleće 1996. godine. Zahvaljujući tom uvidu, uspeo sam da pomognem ljudima čije su teške bolesti bile posledica nemogućnosti spasavanja ljubavi u teškoj životnoj situaciji.

NOVE VREDNOSTI

Treća knjiga je izašla iz štampe i mnogi čitaoci su mi saopštili da im je puno pomogla. Međutim, već posle nekoliko meseci primetio sam da je informacija izložena u njoj nepotpuna, jer sam u leto 1996. godine primio nova znanja. Bilo je krajnje vreme da se sedne i napiše nova knjiga. A ja sam, iskreno govoreći, planirao da se odmorim i dođem sebi, a tek potom da pristupim knjizi, u kojoj bih odgovorio na mnoga pitanja i razbistrio nejasnoće.

Često su mi govorili da je informacija u mojim knjigama prilično sabijena, tako da sam mogao da napišem još nekoliko knjiga u kojima bih detaljnije objasnio suštinu ranije napisanih!

U jesen 1996. godine sam smatrao da se sve zemaljske vrednosti u principu mogu podeliti u tri grupe: prva grupa – odnosi; druga grupa – sposobnosti, intelekt i savršenstvo; treća grupa – kontakt s budućnošću koji leži u osnovi prethodne dve grupe.

Prethodni događaji su mi pomogli da shvatim da sistem nije završen, već da postoji mogućnost da mi pristigne najneочеćkivanija informacija i da je potrebno uložiti napor kako bi se ona shvatila i usvojila.

Upoznavanje s bilo kojom novom informacijom se kod mene odvijalo na sledeći način: prvo se pojavljuje potpuni raspad svega oko mene i gubitak kontrole nad situacijom. Zatim slede moji pokušaji da razumem i procenim šta se dešava. Onda dolazi do uključivanja nove karike u moj sistem, i, poslednje – testiranje novog modela u praksi, odnosno sopstveno pročišćenje u odgovarajućem pravcu, kao i pravilno i smisleno prolaženje kroz stotine i stotine situacija, rad s pacijentima, itd. Tek nakon toga novopristigla informacija može biti izložena u knjizi.

Nedovoljno izbrušena informacija može biti opasna po čitaoca. U to sam se uverio još dok sam pisao svoju prvu knjigu. Tada se desila jedna krajnje mistična situacija. Imao sam osećaj kao da mi nešto odozgo ne dozvoljava da pišem. Obično autor piše tekst knjige, zatim ga mesecima ispravlja, i na kraju trči za urednicima i izdavačima, moleći ih da mu objave knjigu. Moja prva urednica me je sama pronašla i ponudila mi da napišem knjigu jer je u časopisu „Nauka i religija“ pročitala recenziju. Kada je videla da ne mogu da pišem, brzo je pronašla izlaz iz situacije:

– Možete da izdiktirate tekst na magnetofonsku traku, a sve drugo će uraditi stručnjaci.

Osim toga, jedna naša zajednička poznanica ju je upozorila da mogu brzo da izgubim interesovanje prema knjizi i da prestanem da se njome bavim. Zbog toga sam unapred dobio priličan novčani avans koji sam odmah propio i spiskao. A posle par meseci, kada je stvarno došlo do toga da izgubim svaku želju za pisanjem knjige – jer je taj posao bio dosadan i težak – već je bilo kasno za predomišljanje. Ispostavilo se da je sve ono što je povezano s pojmom karme, informacijom na tu temu, ličilo na osinje gnezdo. Pri najmanjem dodiru dolazilo je do situacija kojima je bilo teško uzmaknuti.

Da bih lakše mogao da diktiram tekst knjige predložio sam da se okupi manja grupa ljudi kojoj ću jednostavno pričati o svojim istraživanjima. Slušaocima sam odmah dao sirovu informaciju, uopšte ne sluteći da to može biti opasno. Posle nekoliko minuta, svi su odjedanput primetili da se dešava nešto čudno i zastrašujuće. Mnogi su pobledeli, pri čemu su osetili slabost koja se sve više pojačavala. Kod svih prisutnih polje iznad glava je počelo čudno da se ponaša. Zahvatila ih je blaga panika. Nisam znao šta da učinim.

– Informaciju koju sam vam izložio niste smeli da primite – objasnio sam im. Ona je, iz nekog razloga, za vas jako opasna. Za sada ne znam šta da učinim, osim da je vratim nazad...

Sinulo mi je: zaista, zašto tu informaciju ne bih povukao nazad?

– Sada ćete zaboraviti sve ono što sam vam danas govorio
– objavio sam.

– Posle devet sekundi sve će biti izbrisano iz vašeg sećanja.

Nakon toga se sve normalizovalo, tako da smo nastavili dalji razgovor.

Shvatio sam da direktno priključivanje na različite izvore informacija za mene može da bude neškodljivo, ali za druge može biti opasno. Dakle, informaciju prvo treba neko vreme čuvati u sebi, adaptirati je i tek kasnije preneti drugima, obavljajući ulogu svojevrsnog filtera. Kada je knjiga u pitanju, stvar je još ozbiljnija. Ma koliko bila važna dobijena informacija, potrebno je da prođe minimalno pola godine pre nego što se izloži u knjizi.

U jesen 1996. godine nisam verovao da se može pojaviti nova tema. Međutim, ona se pojavila, i to sasvim neočekivano, dok sam boravio u inostranstvu.

Čovek koji je tada bio na čelu države, u kojoj sam se nalazio, želeo je sa mnom da porazgovara. Distanciono sam pogledao njegovo polje i video da je na jednom mestu imalo svetleću mrlju. Bio je to anđeo čuvar, i to veoma moćan. I sam taj čovek je bio duhovan i uravnotežen i ja sam dao saglasnost za susret.

Uzged, primetio sam kod njega vezanost za budućnost. Sudeći po njegovom polju, bilo je očigledno da je prezirao podle i pokvarene osobe.

– A zašto treba poštovati takve ljude? – kasnije se, tokom razgovora, začudio.

– Ne treba da ih poštujemo, ali ne smemo da ih preziremo
– odgovorio sam mu.

Taj prezir i pojačano nezadovoljstvo sobom zbog neuspeha, preobražavali su se u program samouništenja koji je mogao da osnaži a zatim dovede i do zdravstvenih problema.

Jedne noći sam se odjednom probudio usled osećaja ogromne nesigurnosti. Počinjala je ozbiljna bolest, jaka prehlada. Tema je bila nova i nije bila povezana sa odnosima, niti sposobnostima, principima ili idealima. Dijagnostikovao sam

uzroke destabilizacije i ispostavilo se da je moj program bio u rezonanci s programom tog čoveka. S njim je trebalo da se vidim sledećeg jutra. Neki, veoma aktivno dejstvujući program u njegovoj podsvesti stupio je u rezonancu s mojim i u meni se rasplamsala unutrašnja agresivnost prema celom svetu koja se automatski preokrenula u program samouništenja i bila zauzavljena prehladom koje nisam mogao da se oslobodim naredne dve nedelje.

Sećam se kako sam u to vreme vodio konsultaciju i objašnjavao pacijentima:

– Unutrašnje nezadovoljstvo svetom koji nas okružuje i osuda ljudi pretvara se u program samouništenja. On se blokira glavoboljom, povredama glave, meningitisom, encefalitisom, gubitkom vida ili sluha. Jedna od najblažih varijanti blokade je upala nosne sluzokože. Ako se pomoću svega toga ne blokira program samouništenja, onda sledi udar po urogenitalnom traktu. Jaka prehlada je jedan od prvih simptoma aktivacije programa samouništenja.

Zatim sam, setivši se svojih zakrvavljenih očiju i oteklog nosa, dodao:

– Eto vidite, upravo sam izložen jednom takvom dejstvu.

Nedeljama nakon toga sam pokušavao da analiziram šta je bilo to što me je toliko „rasklimalo“?

Tema je bila nova, povezana s pojmom vlasti i za mene nije imala nikakav poseban značaj, ali za mog pacijenta je bila od vitalnog značaja. Dakle, u jednom od mojih prošlih života sam morao imati u sebi puno agresivnosti prema ljudima i okruženju zbog istog problema.

Ispostavilo se da vlast u sistemu hijerarhije ljudskih vrednosti zauzima visoko mesto. Međutim, vlast je zbirni pojam i ne predstavlja samo kontrolu nad situacijom, već sveukupnost nekoliko ljudskih vrednosti.

Program u mojoj duši se probudio. Iznova i iznova sam uranjao u taj problem nastojeći da ga analiziram i istražim, ustanovim u čemu je problem. Kako sam video na suptilnom planu, pre četiri života sam posedovao suviše veliku vlast i potpuno

pogrešno sam se prema tome postavio. U ovom životu sam primjećivao kako me i najmanja vlast nad ljudima čini oholim, grubim i despotskim. To je bio razlog što mi se sadašnji život uglavnom sastojao iz poniženja. Čim bi se ukazala mogućnost da ispoljim vlast nad drugim, odmah bi me prignječili kao muvu. Podsvesno sam uvek osećao da bi me slava, popularnost, a naročito visok društveni status, ne samo iskvarili, već i ubili, ili bi me, u najboljem slučaju, učinili nesrećnim.

Šta je to vlast i iz čega se ona sastoji? Vlast je upravljanje sudbinama ljudi, što znači i veština upravljanja svojom sudbinom. To znači da čovek koji poseduje vlast ne sme da ima tzv. „vezanost za srećnu sudbinu“. On mora da ostane stalozhen i hladnokrvan uprkos neprijatnostima, nesrećama ili udarcima sudbine kojima je izložen. Bez jake intuicije, vladar ne može da postoji, a jaka intuicija ukazuje na pojačan kontakt s budućnošću, pri čemu se proširenje kontakta s budućnošću dešava samo kod ljudi koji imaju velike rezerve duhovnosti. Ali pojmovi kao što su „kontakt s budućnošću“ ili „sudbina“ bili su mi već poznati.

Postojala je još jedna komponenta, i to ona najvažnija, koju sam postepeno otkrivao. To je bila volja. Bez snažne volje nijedan vladar nije u stanju da vlada državom. On može biti sposoban, inteligentan, duhovan i pravičan, može da ima i srećnu sudbinu, međutim ako je on osoba bez volje, ne može da vodi državu jer će je jednostavno uništiti.

Ali šta je to volja? Čini mi se da ju je lakše osetiti nego shvatiti. U mislima sam prebiraio razne modele, u nastojanju da shvatim šta je volja. Volja je želja koja može da traje dan, mesec, godinu i dr. Obična želja nastane i traje neko vreme, da bi kasnije nestala. Međutim, kada uslovi za ostvarenje te želje više ne postoje, a ona je i dalje prisutna, tad se radi o velikoj i snažnoj želji. Kada se pak okolnosti protive ostvarenju želje, a čovek ipak od nje ne odustaje, tada je reč o volji.

Čovek jake volje je onaj koji poseduje strateško mišljenje, a ono je nemoguće bez dubokog shvatanja sveta koji nas okružuje i razvijene svesti. Znači, jak impuls volje je rezultat ispravnog odnosa prema svetu i pravilne orijentacije u njemu. To je moguće samo u slučaju kada je duša preplavljena ljubavlju

prema Bogu, odnosno kada čovek shvata svet s pozicije ljubavi i u potpunosti se odriče od ispoljavanja svoje volje jer u svemu vidi samo volju Tvorca. Pravi vladar je po pravilu onaj koji se svesno odrekao ljudskih želja, svoje volje, ideala, ciljeva i nada; onaj kome je preostala samo jedna želja, jedan cilj i jedna manifestacija volje – da se uzdigne iznad svega što je ljudsko kako bi osetio jedinstvo s Bogom.

Shvatio sam zašto je u indijskoj filozofiji prevazilaženje želja jedan od glavnih uslova za zadobijanje najviše sreće.

Ljudi me neprestano mole da napišem kojim karmičkim poremećajima odgovaraju određene bolesti. Međutim, čvrstih povezanosti nema, niti ih može biti. Onoliko koliko je svaki čovek individualan, toliko je i njegova bolest individualna. Međutim, određena povezanost, naravno, postoji. Pankreas je, na primer, odgovoran za međuljudske odnose. Ako često nešto zameramo voljenoj osobi i želimo da s njom prekinemo odnos, to može rezultirati pojavom dijabetesa. Ako nemate nameru da prekinete sa odnosom, ali se stalno ljutite, u tom slučaju može doći do problema sa dvanaestopalačnim crevom i želucom, a takođe se mogu pojaviti i bolovi u srcu. Negativne i ružne misli upućene voljenoj osobi mogu dovesti do bolesti jetre i žučne kese.

Zamislite se nad sledećim pitanjem: zašto se solarni plexus, zgusnuta nervna energija, nalazi baš pored oblasti gde se vari hrana? Stvar je u tome što posredstvom hrane koju unosimo spoznajemo svet koji nas okružuje. Čovek prvo „vari“ informacionu komponentu hrane. Vid, miris i ukus su samo posrednici između dva informaciona sistema: hrane i ljudskog organizma. Ako se informacija na tom stadijumu ne usvoji pravilno, dolazi do gubitka apetita ili do toga da creva i želudac odbijaju da je prime, pa dolazi do proliva.

U kantinama i jeftinim restoranima dešavaju se češća trovanja hranom, ali ne zbog lošeg kvaliteta hrane, već zbog energije onog koji ju je pripremao. Dobrog kuvara prvenstveno odlikuje unutrašnja dobrodušnost, nezavisnost od ovozemaljskih vrednosti i puno ljubavi u duši.

Jedan prijatelj mi je pričao:

– Moja majka se uvek molila pre nego što bi pristupila pripremi hrane i svi su je hvalili da odlično kuva. A moja je baka radila kao medicinska sestra u bolnici gde se susretala s pacijentima obolelim od tifusa i kolere, i kada sam je pitao: „Bako, da li si se ti nekada razbolela?“, ona mi je odgovorila: „Ne, nikada. Pre posla bih se pomolila Bogu: „Gospode, neka bude Tvoja volja“.

Setio sam se jedne svoje životne epizode. Kada sam tek počinjao da usavršavam svoj metod, i dok još nisam napisao nijednu knjigu, boravio sam u jednom manjem gradu na severu zemlje i razgovarao s glavnim lekarom lokalne bolnice.

– Ako tvrdiš da je sve međusobno povezano, objasni zašto me boli srce? Nikakvi lekovi mi ne pomažu, a bolovi, od kako su počeli, i dalje traju.

– Stvar je vrlo prosta: mnogo si se ljutio na žene.

– I šta sad treba da učinim?

– Idi u crkvu, zapali sveću za svoje zdravlje, oprosti svim ženama koje su te uvredile i umiri dušu. Zatim se obrati Bogu i zamoli da sve uvrede koje nosiš u sebi napuste tvoju dušu, kao i duše tvojih potomaka, a zatim zamoli za oproštaj jer si osećao ljutnju.

– I šta, onda će sve proći?

Samo sam se osmehnuo.

– Naravno da će proći.

– Onda ćemo odmah sestri u auto i otići do jedne crkve koja je na periferiji grada. Do nje je potrebno sat vremena vožnje. U isto vreme ćeš uživati u prirodi, jer su tamo predivna mesta. Crkva je drvena, stara je nekoliko stotina godina i nalazi se na obali reke.

I tako smo se zaputili šumskim putem, između drvoreda jela i borova.

Priroda južnih krajeva je u svojoj lepoti donekle uznemirujuća, dok priroda na severu zemlje poseduje takvu moć i domet da duša prosto zanemi od neshvatljivog ushićenja.

Crkva koja se nalazila poviše reke izazivala je takav osećaj strahopoštovanja da je molitva proticala spontano, bez reči.

Dovezli smo se, a pored crkve, u dvorištu, jedan monah je cepao drva. Zamolili smo ga da nas pusti u crkvu i on nas je uveo unutra. Upalili smo sveće. Monah nam je iznenada prišao i obratio nam se rečima:

– Kada palite sveće i kada se molite, obavezno na kraju molitve izgovorite: „*Gospode, neka bude volja Tvoja*“.

Zahvalili smo mu se.

U povratku sam razmišljao: „Čudno... Kada palim sveću, molim se i nešto tražim – tada je to težnja ka ispunjenju mojih želja, moje volje, mog „ja“ – a kada izgovaram: „*Gospode, neka bude volja Tvoja!*“ – to pokazuje obrnuto – da sam spreman da se odrekнем svojih želja“. Međutim, duboko u sebi sam osećao da je ova fraza iz nekog razloga jako važna.

Posle nekoliko godina, izučavajući duhovne strukture čoveka, shvatio sam da nam te reči pomažu da se ne vezujemo za svoje želje, da ne dozvolimo da nam one postanu najvažniji cilj. U suprotnom, ili se one neće ostvariti, ili, ako se ostvare, to može da se završi velikom nesrećom.

Jedna poznanica mi je nekom prilikom predložila:

– Da li želiš li da te naučim kako da ostvariš svoje želje? Kada nešto želiš, zamisli broj osam. Što ga jasnije budeš zamislilo, to će se tvoje želje brže ostvariti.

Pogledao sam na suptilnom planu šta se pritom dešava i odgovorio joj:

– Samo da znaš, ako želiš da ti deca budu živa, bolje je da se time ne baviš. Šta predstavlja osmica? Sećaš se matematike? To je znak za beskonačnost. Kada vizualizuješ osmicu, tvoje želje se podsvesno uvećavaju na stotine i hiljade puta. Ako je tvoja želja u suprotnosti sa zakonima Vasiona, ali nije velika, vremenom će nestati i nećeš mnogo postradati. Međutim, ako se takva želja uveća hiljade puta, tada će protivdejstvo biti saobrazno tome.

U kom slučaju su tvoje želje u suprotnosti sa Vasionom? Onda kada daješ veću važnost svom ljudskom „ja“ u odnosu na više, božansko „ja“. Duša vezana za ljudske vrednosti stvara že-

lje koje u sebi nose klice agresivnosti. Što je zavisnost od ljudskih vrednosti veća, time se više agresivnosti povlači za željama.

Kod svetih ljudi želje se mogu uvećavati a da pritom ne predstavljaju naročitu opasnost za njihove duše. Kod običnog smrtnika stvari stoje drugačije: u slučaju da razvoj želja premaši silinu stremljenja ka ljubavi i Bogu, to može da se završi bolestima ili smrću. U slučaju da velika želja prodre duboko, i to toliko duboko da se prenese i potomstvu, može doći do uništenja čitave loze.

Reči: „*Neka bude volja Tvoja, Gospode*“ koje se izgovaraju u molitvi, znače da želje, koje su proistekle iz nesavršene duše, ne treba da se ostvare ako su suprotnosti sa voljom Svevišnjeg. U tom slučaju, čak i ako naše molbe nisu ispravne, neće biti toliko opasne. Što češće čovek ponavlja u molitvi da su njegove želje, volja i njegovo ljudsko „ja“ sporedni, a u isto vreme ljubav prema Bogu i božanska volja – primarni, time on manje postaje zavisan od ljudskih vrednosti, njegova duša postaje čistija i njegove želje se sve brže ispunjavaju, ne uzrokujući pritom nikakvu patnju, gubitke i mučenja, već, naprotiv, harmoničnost ljudske sreće.

Osetio sam koliko su važne monahove reči i da one nisu bile slučajno izgovorene.

Po prirodi sam maksimalista i kad nešto hoću, ako postavim ispred sebe neki cilj – tada idem do kraja, a težnja da postignem ono što želim vremenom ne slabi. Po svemu sudeći, u prošlim životima sam bio prilično harmonična osoba, a moje želje su bile velike.

Od detinjstva sam primećivao kako mi se sve želje ispunjavaju. U početku me je to radovalo, ali kasnije je počelo da me plaši jer su moje želje mogle da povrede okolinu. Shvativši to, u sebi sam razvijao veliku želju da pomažem ljudima da spoznaju svet.

Život me je nemilosrdno šibao a da nisam mogao da razumem – zašto? Sada je jasno da s tako snažnim željama i pogrešnim pogledom na svet praktično nisam imao šanse da preživim. Spasavale su me stalne bolesti i potpuno uništenje sud-

bine, kao i neprestana žudnja da spoznam svet, da osetim njegovu harmoniju.

Sećam se kako sam 1980. godine, prilikom jednog prazničnog okupljanja za stolom, smislio zdravicu: „Život je prilika koja nam se daje da bismo voleli. Čovek je sredstvo ljubavi. A smisao života je – uvećanje ljubavi“.

Snaga čovekove želje mora da odgovara njegovoj unutrašnjoj harmoniji. Ljubav za neharmoničnu osobu ne predstavlja toliko sreću koliko je mučenje.

Što je kod lekara i iscelitelja snažnija želja da pomogne oboleloj osobi, to on treba da na unutrašnjem planu bude veći vernik. Saosećajnost je ono što čoveka čini čovekom. Želja da drugome pomognemo, da ga spasimo, razvija najplemenitije ljudske kvalitete. Ali ako zaboravimo na to da bolesti, nesreće, patnje i starenje pročišćavaju dušu, tada će nam izbavljenje od patnje biti cilj sam po sebi. Tada će iscelitelj i lekar preuzeti bolest na sebe čim ispolje saosećajnost prema pacijentu. Tada se kod pacijenta pročišćava telo, ali duša mu postaje ozlojeđena. Za lekara i iscelitelja je svest o tome da su naša volja i želja da drugome pomognemo uvek sekundarne, a volja Božja i ljubav prema Bogu – primarni – predstavljaju uslov za zdravlje i preživljavanje.

Godine 1990., saradujući s Prvim medicinskim institutom, primao sam pacijente a rezultati su bili zadivljujući. Te, 1990. godine, nakon što sam prvi put video karmičke strukture, počeo sam da stvaram svoj metod. On je prvenstveno nastajao kao sistem samozaštite. Učio sam da vidim ko me napada i odakle dolazi napad. Na početku sam svaku deformaciju polja smatrao urokom ili prokletstvom te sam pokušavao sve to da vratim autoru ili da jednostavno uništim.

Kako sam dalje napredovao u svom radu, vizije su bile sve dublje. Jednom prilikom, bezuspešno pokušavajući da otkrijem ko je autor kletve, izašao sam na suptilnije nivoe i doživeo najveći mogući potres. Nikakvih prokletstava niti uroka nije bilo, već je to bila kazna s Višeg plana. Istog momenta su mi žmarci prošli kroz leđa kada sam saznao s kim sam ja u stvari pokušavao da se borim.